

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem, se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2012, č. j. MMB/0023189/2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal vyslovení nicotnosti, popř. zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil platební výměr č. V107/2011 vydaný dne 2. 11. 2011 Úřadem městské části města Brna Brno – Řečkovice a Mokrá Hora (dále též „správce poplatku“) pod č. j. VLT-vym/107/2011/EO. Tímto platebním výměrem správce poplatku vyměřil podle ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění platném do 15. 6. 2010 (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a obecně

závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj (dále též „vyhláška č. 17/1998“) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj ve výši 78.656 Kč za období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010.

[2] Žalovaný výrok rozhodnutí správce poplatku změnil tak, že poplatek zvýšil na částku 78.781 Kč, neboť původní výše poplatku byla špatně spočítána (správce poplatku totiž v jednom případě vypočetl místní poplatek za 2 celá čtvrtletí a k nim připočetl poplatek za počet dnů, po které bylo zařízení provozováno, nicméně ve druhém případě vzal za základ poplatku pouze počet dnů bez ohledu na to, že v něm bylo obsaženo celé jedno čtvrtletí, což nebyl správný postup).

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily ustanovení § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o loteriích“) a ustanovení § 89, § 102, § 114 odst. 2, 3, § 116 odst. 2 a ustanovení § 148 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „daňový řád“).

[4] Žalobce předně namítl, že za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[5] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[6] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[7] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[8] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[9] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[10] Žalobce také vyslovil nesouhlas s tím, že by závěry Ústavního soudu obsažené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 29/10 mohly být použitelné pro problematiku místních poplatků. Ústavní soud se zabýval definicemi výherního hracího přístroje, které jsou obsažené v ustanovení § 2 písm. e) a § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Žalobce se dále domnívá, že pokud by v důsledku vyhlášení nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/05 mělo dojít ke změně výkladu zákona o místních poplatcích, má se tato změna promítnout až do budoucna, nikoli zpětně. Jinak se jedná o zpětné zpoplatnění videoloterních terminálů a dochází k porušení zásady *iura quaesita*, která ochraňuje již jednou nabytá práva. K tomu žalobce dodal, že vydání nálezu Pl. ÚS 29/10 neshledává za natolik závažnou změnu okolností, která by mohla znamenat radikální změnu správní praxe.

[11] Žalobce dále namítl, že došlo k porušení základních zásad daňového řízení. Navíc v období od 16. 6. 2010 do 30. 6. 2010 již zákon o místních poplatcích upravoval místní poplatek za jiné technické herní zařízení, a proto neměl být vyměřován poplatek za výherní hrací přístroj.

[12] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. Rozhodnutí tedy mělo být prohlášeno za nicotné, popř. zrušeno, nikoli pouze změněno. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Za základní spor považuje žalovaný otázku, zda lze koncové zařízení videoloterijních terminálů zpoplatnit a podřadit pod pojem výherních hracích přístrojů v období předcházejícím novelizaci zákona o místních poplatcích. Žalovaný je přesvědčen o tom, že tato zařízení podléhala poplatku i před 15. 6. 2010. Tento závěr opírá o nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Pokud jde o změnu výkladu právního předpisu, kterou žalobce považuje za retroaktivní, má žalovaný za to, že možnost změny výkladu a správní praxe připouští i Ústavní soud. V otázce zpoplatnění zařízení naplňujících širší definici výherních hracích přístrojů došlo ke změně relevantních společenských okolností, jak je přepokládá nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06.

[14] K námitce, že v období od 16. 6. do 30. 6. 2010, tj. v období kdy již platil zákon o místních poplatcích ve znění zákona č. 183/2010 Sb., žalovaný uvedl, že se jedná o nově uplatněnou námitku, na kterou nemohl reagovat ve svém rozhodnutí. Žalovaný je ovšem přesvědčen o správném postupu správce poplatku, neboť v tomto období stále platila vyhláška č. 17/1998.

[15] Stejně tak žalovaný odmítl ostatní žalobní námitky s tím, že rozhodnutí je přezkoumatelné a bylo dostatečně odůvodněno. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[16] V replice žalobce setrval na svém názoru, že koncové zařízení videoloterijních terminálů nebylo možné podřadit pod pojem výherních hracích přístrojů. V replice dále žalobce upozornil na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/06 vztahující se k možnosti změny výkladu právního předpisu a změny správní praxe. Žalobce se domnívá, že z nálezu vyplývá, že přehodnocení interpretace právního předpisu je možné, ale jen na základě závažných a principiálních důvodů, směřujících k dosažení určité právem chráněné hodnoty. V daném případě k tomu nedošlo, a proto nebylo možné správní praxi změnit.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[17] Soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[18] Nejprve se soud zabýval otázkou, zda se správce místního poplatku vyměřením místního poplatku za období před 1. 7. 2010 dopustil porušení zpětného zpoplatnění, kterým byla porušena zásada iura qaesita.

[19] V případě, že daňový řád (jakožto procesní předpis aplikovatelný i na správu místních poplatků) stanoví v ustanovení § 148 tříletou prekluzivní lhůtu pro stanovení daně, která počíná běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, nelze hovořit o zakázané retroaktivitě v případě, že správce daně využil tohoto zákonem dovoleného postupu. Ustanovení § 148 daňového řádu tak naopak předpokládá možnost vyměřit místní poplatek zpětně za podmínky zachování tříleté prekluzivní lhůty, která počíná běžet ode dne splatnosti místního poplatku. Na tomto místě lze odkázat i na důvodovou zprávu k § 148 daňového řádu, dle které *„Jedním z cílů návrhu je obnovit právní jistotu ohledně běhu lhůty, ve které lze vyměřit nebo doměřit daň (v návrhu označovaná jako lhůta pro stanovení daně). Tato lhůta je velmi důležitá, neboť pro daňové řízení je typické, že uplynutí prekluzivní lhůty je rozhodným okamžikem určujícím konec daňového řízení v jeho nalézací rovině a definitivní vypořádání materiálních vztahů mezi veřejným rozpočtem a daňovým subjektem. Do té doby lze zákonem připuštěnými instrumenty měnit poslední známou daň, a to jak ve prospěch daňového subjektu, tak v jeho neprospěch.“*

[20] Vedle ustanovení § 148 daňového řádu je nutné zohlednit i obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, v souladu se kterou byl správcem poplatku místní poplatek stanoven.

[21] Podle čl. 6 odst. 1 obecně závazné vyhlášky č. 17/1998 se poplatek platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

[22] Dále pak podle čl. 4 odst. 1 obecně závazné vyhlášky č. 17/1998 je poplatník povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje do provozu.

[23] Podle čl. 8 odst. 3 obecně závazné vyhlášky č. 17/1998 pokud poplatník nesplní svoji oznamovací (poplatkovou) povinnost určenou touto obecně závaznou vyhláškou, lze dlužné poplatky vyměřit do tří let od konce kalendářního roku, ve kterém oznamovací (poplatková) povinnost vznikla. Datum uvedení výherního hracího přístroje do provozu bylo u jednotlivých koncových zařízení stanoveno od 23.6.2009 a od 8.9.2009.

[24] S ohledem na tuto skutečnost byla výše místního poplatku za období od 1. 1. 2009 do 30. 6. 2010 také stanovena. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 19. 1. 2012, nicméně k prekluzi práva vyměřit místní poplatek nedošlo, neboť výzvou k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení místního poplatku ze dne 2. 9. 2011 byla lhůta přerušena a od tohoto data běžela nová tříletá lhůta. Prekluzivní lhůta pro stanovení poplatku určená daňovým řádem a vyhláškou č. 17/1998 tak byla dodržena.

[25] Dále soud na tomto místě zdůrazňuje, že, jelikož zákonodárce vložil do právního předpisu ustanovení umožňující stanovit daň či poplatek ve tříleté prekluzivní lhůtě, existuje možnost správce daně (poplatku) vyměřit daň (poplatek) až do uplynutí tříleté prekluzivní

lhůty. Skutečnost, že doposud v průběhu prekluzivní lhůty nedošlo k vyměření daně (poplatku) neznámá, že daňová (poplatková) povinnost neexistuje nebo přestala existovat. Zároveň pokud o povinnosti doposud neproběhlo žádné řízení, tak se nemůže jednat o povinnost, o níž by bylo již pravomocně rozhodnuto.

[26] Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rámci usnesení ze dne 21. 10. 2008, č.j. 8 As 47/2005-86, uvedl, že „*Soudy rozhodující ve správním soudnictví však mají povinnost od okamžiku vyhlášení rozhodnutí rozšířeného senátu podle tam zaujatého právního názoru postupovat ve všech probíhajících a v budoucnu zahájených řízeních. V dané souvislosti lze zmínit i stanovisko právní doktríny: Důležitou a související otázkou je problém časové působnosti nově vysloveného právního názoru, tedy zda má nový právní názor vyslovený v novém rozhodnutí účinky retrospektivní nebo prospektivní. Je nepochybné, že v českém systému existuje v zásadě pouze incidentní retrospektiva, tedy aplikace nové soudem utvořené (dotvořené) normy na všechny kauzy aktuálně před soudy probíhající, stejně jako na všechny žaloby podané po dni vynesení nového právního názoru. Incidentní retrospektiva současně vylučuje mimořádné opravné prostředky typu obnovy řízení proti pravomocným rozhodnutím jen z důvodu změny judikatury, a to jak v řízení před obecnými soudy, tak v řízení správním. [Bobek, M., Kühn, Z., Polčák, R. (eds.), *Judikatura a právní argumentace. Teoretické a praktické aspekty práce s judikaturou*, Praha 2006, s. 48].“*

[27] Obdobná situace nastala i v souzené věci. V žádném případě nelze vykládat rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, jako retroaktivní, neboť uvedené rozhodnutí samo o sobě nemá obecné normativní účinky do minulosti. Citovaný nálezn Ústavního soudu nevytváří žádnou právní normu, která by nedovoleně upravovala právní vztahy existující již před její platností, event. účinností. Ve věci sp. zn. Pl. ÚS 29/10 poskytl Ústavní soud toliko ústavně konformní výklad již existujícího, platného a dlouhodobě účinného ustanovení zákona o loteriích. Pouze a jedině v tomto smyslu je třeba vnímat citovaný nálezn. Pojem výherní hrací přístroj byl v zákoně obsažen i v roce 2008, jehož část je předmětem řízení v souzené věci. Skutečnost, že byl správcem místního poplatku chybně vykládán neznámá, že řádný a správný výklad neměl být správcem místního poplatku aplikován již v roce 2008.

[28] Jestliže Ústavní soud teprve v roce 2011 naplnil správným, resp. ústavně konformním obsahem pojem výherní hrací přístroj, pak je na správci místního poplatku, jak k této okolnosti přistoupí. Podstatné je, zda rozhodoval správce místního poplatku v rámci své zákonné kompetence. S ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu má soud za prokázané, že o místních poplatcích uložených napadeným rozhodnutím nebylo doposud rozhodováno. V souzené věci se tedy nejedná o revizi předcházejícího rozhodnutí na základě změny výkladu pojmu jiné herní zařízení Ústavním soudem. Soud má zároveň za prokázané, že bylo rozhodnuto v rámci běhu prekluzivní lhůty a za situace, kdy správce místního poplatku měl zákonnou možnost zpětně rozhodovat o dosud nevyměřených poplatcích. Zpětná aplikace názoru vysloveného v nálezu Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 29/10 tak proběhla v rámci zákonných mantinelů jako retrospektivní aplikace názoru vysloveného v rozhodnutí soudu a interpretaci pojmu výherního hracího přístroje ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci obecně závazné vyhlášky města Chrástavy nelze považovat za žalobcem tvrzenou interpretační derogaci s retroaktivními účinky.

[29] Dále se soud zabýval otázkou, zda místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ve smyslu zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 17/1998 podléhaly interaktivní videoloterní terminály jako koncové jednotky centrálního loterního systému i před novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb., a bylo je tak možné subsumovat pod pojem výherní hrací přístroj.

[30] Podle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích účinného do 15. 6. 2010 poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

[31] Podle § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích poplatek za výherní hrací přístroj platí jeho provozovatel.

[32] Podle § 10a odst. 3 zákona o místních poplatcích sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.

[33] Podle § 2 písm. e) zákona o loteriích loteriem i jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované pomocí elektronicky nebo elektronickomechanicky řízených výherních hracích přístrojů nebo podobných zařízení (dále jen "výherní hrací přístroje").

[34] Podle § 17 odst. 1 věta první zákona o loteriích výherním hracím přístrojem se rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. U výherního hracího přístroje s programovým vybavením umožňujícím současnou hru na více hracích místech více hráčům je každé takové hrací místo rovněž považováno za samostatný výherní hrací přístroj.

[35] Uvedená ustanovení zákona o místních poplatcích jsou pak konkretizována na základě ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích obecně závaznou vyhláškou, kde obec upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, ohlašovací povinnost ke vzniku a zániku poplatkové povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Ve zpoplatňovaném období byla účinná v územní působnosti správce poplatku obecně závazná vyhláška města Brna č. 17/1998, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, která nabyla účinnosti od 1.9.1998.

[36] V době, kdy byl poplatek za výherní hrací přístroj do právního řádu zaveden je nutné zohlednit skutečnost, že zařízení v podobě interaktivních videoloterních terminálů na trhu loterních zařízení neexistovala. Zákonodárce, tak tento pojem nemohl explicitně uvést do textu zákona. Ten tedy obsahoval pouze pojem výherní hrací přístroj. Pojem jiné technické herní zařízení byl do zákona o místních poplatcích vložen až novelou č. 183/2010 Sb., která tak upřesnila předmět poplatkové povinnosti a nikoli jej rozšířila.

[37] Z definic výherního hracího přístroje uvedených v zákoně o loteriích a následné novelizace provedené zákonem č. 183/2010 Sb. však nelze dovodit, že by se videoloterní terminály staly předmětem zpoplatnění až provedenou novelizací, jelikož tato pouze zpřesnila předmět zpoplatnění a nezavedla novou kategorii zpoplatňovaných zařízení. Interaktivní videoloterní terminály tak vždy spadaly pod pojem výherního hracího přístroje. Vzhledem k předmětným definicím a charakteru zařízení ve formě interaktivního videoloterního

terminálu se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že obecnost definice podle zákona o loteriích umožňuje zařadit tato zařízení pod pojem výherního hracího přístroje a to již od okamžiku zavedení místního poplatku do právního řádu, tedy od 1.1.1998.

[38] Jelikož novelou provedenou zákonem č. 183/2010 Sb. došlo pouze k upřesnění předmětu poplatkové povinnosti, není důvodná ani námitka žalobce, že v období od 16. 6. 2010 do 30. 6. 2010 již zákon o místních poplatcích upravoval místní poplatek za jiné technické herní zařízení. Navíc v tomto období byla stále platná a účinná vyhláška č. 17/1998, která nebyla v rozporu ani s novelizovaným zněním zákona o místních poplatcích.

[39] Nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 ve věci „Obecně závazné vyhlášky města Chrastavy“, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru „že charakter interaktivních videoloterijních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona (pozn. krajského soudu: tato definice se podle názoru vysloveného v tomto nálezu vztahuje pouze na povolovací řízení k provozování výherních hracích přístrojů podle § 18 a násl. zákona o loteriích), neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“. Nálezem Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 tak byl vymezen vztah pojmu jiné technické herní zařízení a výherní hrací přístroj a byly tak odstraněny výkladové rozpory. Nelze však souhlasit s názorem žalobce, že z hlediska místních poplatků se staly interaktivní videoloterní terminály předmětem zpoplatnění až od 14.6.2011 a nebylo je tak možné podrobit poplatkové povinnosti před tímto datem na základě aplikace názorů uvedených v nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10. Žalovaným byl použit nález Ústavního soudu jako podpora jím již dříve zastávaného názoru. Předmětným nálezem se Ústavní soud sice nezabýval problematikou místních poplatků ze stejného pohledu jako v nyní souzené věci, nicméně koncepce definic výherního hracího přístroje je v nyní souzené věci použitelná.

[40] Dále je nutné konstatovat, že vyhláška č. 17/1998 stanovila v čl. 2, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj ve smyslu zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Sama tato vyhláška tak v citovaném ustanovení odkazuje na definici výherního hracího přístroje uvedenou v zákoně o loteriích. Žalobce je toho názoru, že zmíněným odkazem v obecně závazné vyhlášce zákonodárce zamýšlel odkázat na definici výherního hracího přístroje ve smyslu § 17 odst. 1 zákona o loteriích, která je podle nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 použitelná pouze pro účely povolovacího řízení, a je tak považována za tzv. úzkou definici výherního hracího přístroje. Podle žalobce pokud obecně závazná vyhláška zavádí místní poplatek za výherní hrací přístroj pouze s odkazem na zákon o loteriích, nejedná se o totožnou skutečnost jako by vyhláška na základě explicitního uvedení ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích zpoplatňovala videoloterní terminály.

[41] S názorem žalobce se soud neztotožnil. Článek 2 vyhlášky č. 17/1998 vymezuje předmět poplatku v nejobecnějším slova smyslu jako výherní hrací přístroj. Následným odkazem na

zákon o loteriích přímo uvedeným v čl. 2 vyhlášky č. 17/1998 se zákonodárce snažil vyplnit obsah pojmu výherní hrací přístroj a to odkazem na zákon o loteriích jako celek. Pokud pak v nálezů Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10 byla vytvořena teoretická koncepce pro odlišení dvou definic výherního hracího přístroje, kdy definice uvedená v § 17 odst. 1 zákona o loteriích představuje definici v užším slova smyslu, která je uplatnitelná pouze pro účely povolovacího řízení a definice podle § 2 písm. e) je pak chápána jako širší definice, která tedy z podstaty věci bude univerzálně použitelná ve všech ostatních případech, kdy bylo odkazováno na zákon o loteriích. Jelikož článek 2 vyhlášky č. 17/1998 se dotýká obecné roviny problematiky zpoplatňování výherních hracích přístrojů, nevidí soud důvod, proč by odkazem na zákon o loteriích jako celek nebylo zřejmé, zda je třeba vycházet z definice podle § 17 odst. 1 zákona o loteriích či z definice podle § 2 písm. e) zákona o loteriích, neboť z obecnosti čl. 2 vyhlášky č. 17/1998 logicky vyplývá, že rozhodným ustanovením pro definování pojmu výherní hrací přístroj je § 2 písm. e) zákona o loteriích.

[42] V této souvislosti nelze opomenout ani celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována.

[43] Pokud jde o žalobní body uplatněné vůči obsahu rozhodnutí správce poplatku, soud je neshledal důvodnými. Předmětný platební výměr je (po změně odvolacím orgánem) po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem a nepostrádá žádnou ze zákonných náležitostí. Jak bylo odůvodněno výše, správní orgány vyměřily místní poplatek v souladu s právními předpisy, a nemohly tak pouze tímto vyměřením porušit zásadu legality či zneužití pravomoci. Tím spíše pak nelze dospět ani k závěru o nicotnosti jejich rozhodnutí z důvodu nedostatku právního podkladu. Výrok rozhodnutí o vyměření místního poplatku přitom splňuje požadavky kladené na tento typ rozhodnutí a obsahuje veškeré údaje vyžadované ustanovením § 102 daňového řádu. Původní vada výroku byla v odvolacím řízení zhojena, což nelze považovat za procesní pochybení či jinou nezákonnost, neboť řízení o vyměření místního poplatku v prvním i druhém stupni tvoří jeden celek.

[44] Stejně tak rozhodnutí žalovaného soud neshledal nepřezkoumatelným, neboť žalovaný se vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Lze tedy uzavřít, že správní orgány při vyměřování předmětného místního poplatku postupovaly v souladu s obecně závaznými předpisy.

VI. Závěr a náklady řízení

[45] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního.

[46] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. listopadu 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu